

zákona ukládá, zbaviti nemohou. Pokud jde o to, že odvolací soud dospěl k názoru, že žalovanou stranou náležitá péče k odvrácení hrozícího nebezpečí z vadného stavu domu, pokud se týče římsy a omítky vynaložena nebyla, že důkaz o tom se žalované straně nepodařil, jest názoru odvolacího soudu přisvědčiti. Jde o právní názor a nikoli jen o skutkové zjištění nebo skutkový závěr a proto není opodstatněna výtku žalované strany, že se proti ustanovení §u 498 c. ř. s. odvolací soud odchýlil od názoru prvního soudu. Dotyčný názor odvolacího soudu odpovídá skutečností, zjištěným odvolacím soudem. Přihlížeti k okolnostem nezjištěným, žalovanou stranou v dovolání uváděným, vzhledem k §u 504 c. ř. s. nelze. Podle zjištění odvolacího soudu byl na domě, o nějž jde, vadný nadokapní žlab a vadná byla římsa i omítka pod žlabem; nadokapní žlab měl od rzi šest dírek, z nichž zatékalo na římsu a omítku a z římsy, pokud se týče též z omítky odpadl kus značného rozsahu. Tento stav byl tu již před žalobcovou nehodou. Vadnost nadokapního žlabu byla, jak zjištěno, jen z hlízka a při zevrubném prohlédnutí zpozorovatelná, naproti tomu vadnost římsy byla pro každého viditelná. Ušla-li pozornosti žalované strany, jejího správce domu a nebylo-li ničeho zařízeno k odvrácení nebezpečí, hrozícího z tohoto stavu domu, právem usoudil odvolací soud na nedostatek potřebné péče podle §u 1319 obč. zák. Mylně má žalovaná strana za to, že § 1319 obč. zák. neukládá držitelům budov a staveb péče větší, než jest péče obyčejná, jak ji stanoví § 1297 obč. zák. Ježto třetí osoby se před nebezpečím v §u 1319 obč. zák. uvedeným nemohou vůbec nebo se mohou jen ztěžka ochrániti, ukládá se v tomto §u držitelům domů a staveb péče nikoli jen obyčejná, nýbrž zosířená a na ně přesunuto mimo to i břímě důkazní (sb. n. s. čís. 3315). Této zvýšené péči, uložené držitelům domů a staveb zajisté neodpovídalo, když přes to, že vadný a nebezpečný stav římsy a omítky trval, jak zjištěno, několik dní nebylo ničeho k odstranění jeho a nebezpečí z něho hrozícího zařízeno.

Čís. 5102.

Na dlužníkův spoluvlastnický podíl na hmotné věci movité jest vésti exekuci podle §§ 249 a násl. ex. ř., je-li věc ve výlučné moci dlužníkově. Pokud lze tu odporovati exekuci žalobou spoluvlastníka dle §u 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 9. června 1925, Rv I 1027/25.)

Žalobkyně opírala žalobu podle §u 37 ex. ř. o tvrzení, že předměty (movité věci), pro pohledávku žalovaného proti Rudolfu V-ovi ideální polovicí exekučně zabavené, jsou jejím výhradním vlastnictvím. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc s poukazem, by, doplně jednání, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud se neobíral otázkou tvrzeného výhradného vlastnictví žalobkyně a v této příčině uplatněnými důvody odvolacími, protože otázku výhradného vlastnictví považoval pro rozsouzení této rozepře za nerozhodnou. Je totiž právního názoru, že na movité věci, náležející spoluvlastnický více osobám, nelze vésti exekuci podle §§ 249 a násl. ex. ř. Po této stránce dovolatel právem uplatňuje dovolací důvod podle čis. 4 Šu 503 c. ř. s. Plenárním rozhodnutím tohoto nejvyššího soudu Sb. n. s. čis. 4002 bylo vysloveno, že na dlužníkův spoluvlastnický podíl na hmotné věci movité jest vésti exekuci, je-li věc ve výlučné moci dlužníkově (§§ 253, 262 ex. ř.) podle Šu 249 a násl. ex. ř., jinak podle §§ 331 a násl. ex. ř. Na toto rozhodnutí dlužno navázati. Spoluvlastnictví nějaké věci náležející společně dvěma osobám propůjčuje podílníkům práva, uvedená v §§ 829 a 830 obč. zák. Podle nich dopouští zákon, že může každý podílník svůj podíl samostatně obstatit a zciziti. Kdyby bylo zjištěno, že jest dlužník skutečně spoluvlastníkem věci, kterých se týká žaloba, nemohlo by spoluvlastnictví žalobkyně býti na překážku exekuci, o jejíž nepřípustnost je žalováno, neboť by nemohlo zabrániti, by spoluvlastnický podíl dlužníkův nebyl vzat do exekuce způsobem Šu 249 ex. ř. a násl. Přes to však, že jest důvod čis. 4 Šu 503 c. ř. s. opodstatněn, nemohlo býti vyhověno návrhu na změnu odvolacího rozsudku, protože skutkový děj při správném posouzení věci po právní stránce podle obsahu spisů rozhodný není v odvolacím rozsudku zjištěn ve příčině přednesu žalobkyně, zda totiž ona je výhradnou vlastníci v úvahu přicházejících věcí, tedy také ve příčině ideální polovice, pokud jediné tato byla vzata do exekuce.

Čís. 5103.

Knihovně nezajištěnou dávku z majetku (§ 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čis. 309 sb. z. a n.) jest ve smyslu Šu 172 poslední věta ex. ř. přihlásiti, třebaš šlo o nedoplatek bernímu úřadu v době dražby dosud neznámý.

(Rozh. ze dne 10. června 1925, R I 475/25.)

Rozděluje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, nepřikázal soud první stolice dávku na majetku ve výsadním pořadí, ježto byla přihlášena berním úřadem teprve k roku o rozvrhu nejvyššího podání, nikoliv ve smyslu Šu 172, poslední odstavec ex. ř. do dne dražebního roku. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Proti názoru soudu druhé stolice hájí stěžovatelka v dovolacím rekursu názor opačný, že pro pohledávku, jakou je dávka z majetku dle Šu 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čis. 309 sb. z. a n., neplatí ustanovení poslední věty Šu 172 ex. ř., nýbrž příznivější ustanovení tohoto